De Paria

Naar het Engelsch van A. G. GREENWOOD.

De kraag van zijn dunne serge jas opgeslagen tegen zijn paarse ooren, zijn van koude gezwollen handen diep in de zakken van zijn broek, huiverend met verwilderden blik staarde Jim Edither over de borstwering in het sombere water van den Theems.

Het was een donkere intens koude nacht. Een dikke gele nevel hing over de stad en de straten waren bedekt met een dikke laag sneeuw. Big Ben, de groote klok van de Westminster liet dreunend haar zware de lucht ver doortrillende slagen hooren.

Jim keek rechts en links. Zijn handen haalde hij met een ruk uit zijn zakken; 'n uitdrukking van beslistheid, grimmigheid en woede, de woede der wanhoop, kwam in zijn moedelooze oogen. Hij wierp een been over de met sneeuw beladen balustrade, wat een kleine lawine in het half bevroren water ten gevolge had en wilde de sneeuwmassa volgen, toen snelle voetstappen hem deden omzien en tegelijkertijd een stevige hand hem bij den kraag vatte.

„Ik heb je gadegeslagen," zei een mansstem. „De dood is niet zulk een goede vriend dat je hem te gemoet behoeft te springen. Wees niet dwaas, en vertel me je geschiedenis."

Jim staarde in een paar doordringende vriendelijke oogen. De man was jong, van zijn eigen leeftijd, dertig jaar ongeveer, regelmatig en krachtig gebouwd.

„Ik had liever, dat je mij niet in den weg gekomen was," gaf Jim somber ten antwoord.

De vreemdeling glimlachte.

„Iemand die zoo kalm is, is geen lafaard," zei hij goedgehumeurd. „Vertel me in 't kort je geschiedenis. Misschien kan ik je helpen."

„Ik ben een pauper, zonder werk, zonder vooruitzichten, zonder geld," antwoordde Jim op hartstochtelijken toon. „Ik heb geen familie of vrienden in de wereld. Ik kwam in Engeland, een week geleden van Australië. Ik ben een paria, een verongelukte. Ik heb opgelicht, gestolen, mijn goeden naam onherroepelijk verloren! Ik heb sedert lang de beteekenis vergeten van het woord „eer". Ik ben beter dood. Niemand mist mij, geen enkele ziel op de geheele wereld. Geen oog zal een traan om mij laten. Ik ben een paria, een verworpeling, een nutteloos menschelijk wrak!"

„Als het leven zoo slecht was als je zegt kan 't moeilijk erger en behoef je er dus niet voor terug te schrikken," merkte de vreemdeling wijsgeerig op. „Mijn hotel is hier dichtbij. Laat we er heengaan!"

Jim schudde het hoofd.

„U kunt gaan," zei hij. „Mijn weg ligt daar."

De vreemdeling greep den arm, waarmee Jim naar het water wees, en stak dien door zijn eigenen. Ongevoelig voor protesten, bedreigingen of verzet trok hij Jim met zich mee.

In het hotel aangekomen, bestelde hij een eenvoudig maal; en luisterde hij met aandacht naar de levensgeschiedenis van Jim. Daarna ging hij zijn slaapkamer binnen.

„We zijn ongeveer van dezelfde grootte," zei hij terugkomende. „Hier heb ik een pyjama. Je zult er geen bezwaar tegen hebben hier bij den haard den nacht door te brengen. Beloof me dat je eerlijk zult handelen."

„Ik ben een bedrieger," riep Jim uit, een kleur krijgende. „Ik heb 't toch bekend. Ik ben niet eerlijk. Ik ben 't nooit geweest. Ik hebdewaardevan leugen en bedrog leeren kennen. Je kunt mij niet vertrouwen!"

MONTENEGRIJNSCHE GEWONDEN.
Een stoet gewonde Montenegrijnen op een ochtendwandeling. Vooraan loopt, gearmd met een gewonden krijger, de koningin van Montenegro.

„Mijn naam is Merton," zei de ander eenvoudig. „We zullen in 't vervolg vrienden zijn.

Ik sta aan den vooravond van succes of mislukking.

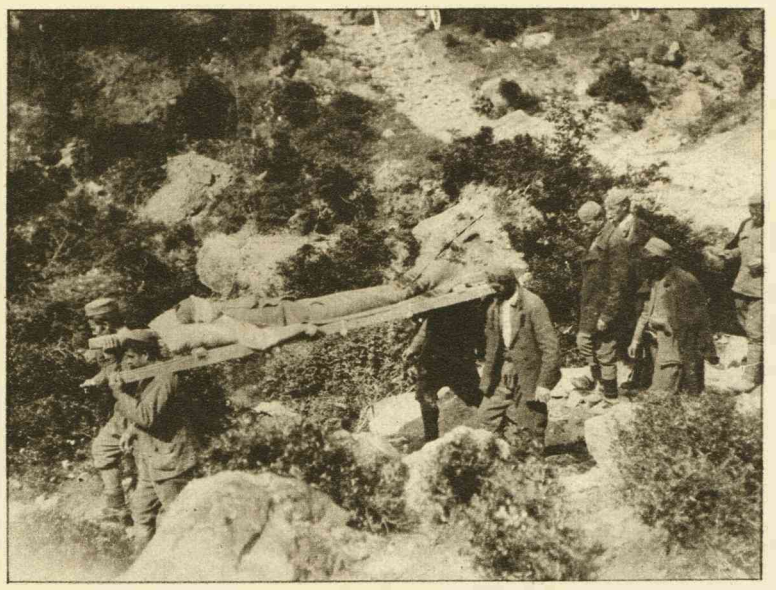
Omhoog of omlaag, we zullen tezamen gaan. Maar we zullen eerlijk handelen, en als de dood komt te zijner tijd, zullen we gaan zonder aarzelen, maar niet eerder.

Je woord, Jim Edither!"

Jim knikte, stak zijn hand uit en zuchtte, terwijl hij die van Merton drukte. — Den volgenden morgen ontbeten ze samen, Merton betaalde zijn rekening, liet Jim een van zijn eigen kostuums aantrekken en zei toen opeens tegen hem:

„We gaan dezen morgen naar Sussex.

Heb je wel eens gehoord van Lord Rogate's landgoed Dewhanger?

GEWONDENTRANSPORT IN DE BERGEN.
Op primitieve draagbaren worden de gewonde Montenegrijnen de bergen afgevoerd naar de achter het front liggende ambulances. De Montenegrijn is een uitstekend bergsoldaat, die zich in deze woeste en onherbergzame streken zeer gemakkelijk bewegen kan.

Daar gaan we heen! Rogate is een millionnair en weduwnaar.

Acht en twintig jaar geleden verdween zijn vrouw en zijn eenig kind.

Ze werden nimmer gevonden, ondanks alle ingestelde onderzoekingen.

Ik vertel je dat alles wel nader gedurende de reis."

„Maar waarom gaan wij erheen?" vroeg Jim.

„Omdat," antwoordde Merton langzaam, „ik dat kind ben!"

II.

In een dichten sneeuwstorm vertrok de sneltrein waarin de beide mannen zaten naar Londen.

Ze bevonden zich alleen in een eerste-klas-coupé.

Kort na het vertrek haalde Merton een portefeuille te voorschijn en overhandigde deze aan zijn metgezel.

„Zie eens hier," zei hij, „hier is de trouwakte van mijn moeder, de overlijdingsakte, mijn geboortebewijs, fotografieën, brieven, schoolrapporten en meer bewijsstukken."

Terwijl Jim de papieren inzag, praatte Merton van zijn verleden.

Ook hij kwam uit Australië, waar hij op een eenzame boerenhoeve gewoond had tot den dood van zijn moeder.

„Ook ik ben zonder vrienden," besloot hij. „Als ze me niet aannemen, als mijn vader mij niet gelooft, heb ik noch het geld, noch den moed de wet te hulp te roepen.

Dan ga ik terug naar Australië naar de farm.

Hemel! wat 'n sneeuwstorm!"

Jim staarde naar buiten waar de sneeuw in dichte vlokken neerjoeg, en schikte in gedachten verzonken de papieren bijeen.

De trein stoof in vliegende vaart voort.

Plotseling klonk een hevig gekras langs den trein, de wagons slingerden, helden over; de coupé waarin de beide mannen zaten spleet open.

Jim hoorde zijn vriend kreten slaken maar 't was als in een droom.

Verblindend licht, daarna duisternis, een chaos van geluiden; de lucht was vervuld van gekerm; toen hoorde hij niets meer, hij was bewusteloos.

* * *

Iedere villa, ieder huis, iedere hut zette de deuren open om de gewonden op te nemen van de vreeselijke spoorwegramp.

Door witte lakens bedekt lagen de dooden naast elkaar.

Toen Jim weder de oogen opende, zag hij dat hij in een kleine kamer lag.

Een oude man met wit haar stond over hem heengebogen, terwijl de tranen hem langs de gerimpelde wangen stroomden.

„Laat hem vervoeren, laat hem naar Dewhanger brengen," pleitte de oude.

„'t Is mijn jongen, dokter, na al die jaren."

Een lange jongere man kwam nu aan zijn bed.

De gewonde man voelde zijn bewustzijn weer wegvlieden en onduidelijk, als uit de verte hoorde hij nog vaag het gerucht van drukdoende menschen en stemmen, die zeiden:

„Het moet voorzichtig gebeuren, zonder schokken! . . . . . Ja, 't kan! . . . . . Zoo, de bewijsstukken bij hem gevonden?

Hoe wonderlijk . . . . ! Hoe had ik dat kunnen denken . . . Na zoo'n lange scheiding eindelijk weer teruggevonden . . . O, o! Mijn jongen! — Eindelijk!."

DE GEALLIËERDEN TE SALONIKI.
Een kijkje in het kamp der Servische vluchtelingen op het terrein van een Russisch hospitaal te Saloniki. Deze uitgewekenen, die hun have en goed moesten achterlaten bij den grooten uittocht, wisten Saloniki over Albanië te bereiken. Velen van hen zijn volkomen onkundig van het lot dat vader, broeder of kinderen getroffen heeft, toen zij moesten vluchten voor de verbondene legers, die Servië bezetten.

(Zie vervolg op pag. 14)